

ארגון ושננתם לבניך
מפעיל שיעורים פרטיים לילדי ישראל
הניתנים ע"י אברכי כולל
במסגרות חווייתיות תוך מתן תמריצים
המסעודדים לשקידה בתורה הקדושה
להצטרפות וברורים: 02-3733111
חודש טבת תשפ"ג | עלון מס': 330

פרשת ויחי

דברת במ
סיפורי אהבת תורה ויראת שמים

הצפוי שאושה את ההבדל

עתה פנה הרבי לעבר המראה הנוצצת שהיתה תלויה בסמוך והתבונן בה, פשעעציל נעמד אף הוא לצדו, מבקש להבין מה קורה כאן. "וימה רואה כבודו עכשו" - שאל.

"האם הרב מתבדח? אני רואה את עצמי פמוכו!" - ענה העשיר.

"איני מבין!" - הקשה הרב מנה ובה - "מה נשתנה בין הזכיות, בין זכיות החלון שהמסתכל בה רואה את זולתו, לזכיות הראי שבה אדם רואה רק את עצמו?" העשיר ענה מיד ללא מחשבה: "ובכן, ההבדל הוא פשוט! בזכיות החלון אין צפוי של כסף, אך זכיות המראה מצפה בכסף".

"האם הנך שומע מה שפיך מדבר?" - קרא הרב בתרועת נצחון, "כשאין צפוי של כסף, אדם רואה את כל הבריות. רק מוסיפים צפוי של כסף, וכבר אדם רואה אך ורק את עצמו..."

געציל היה עני מרוד, מהסוג שכבר לאחר חג החנוכה המהדרים במצוות 'מסמנים' אותו לעצמם כ'אביון מהדר' לקיים מצוות מתנות לאביונים בחג הפורים הקרב ובא.

געציל היה רוטן לעתים קרובות וטוען, שאילו שמהדרים לתת לו מתנות לאביונים אינם בהכרח אלו שפסים גדוש במצלצלים. דוקא העשירים הגדולים, אינם מכירים בו ובאביונותו, ולא מקפידים לתת לו מנה הגונה, לא בפורים ולא בכל השנה.

"אם אהיה יום אחד עשיר", אמר לעצמו ויכל מי שהסכים לשמע אותו, "אדאג לאחרים ככל יכלתי! לא אשפח את העניים המספנים מרום מעמדי ועשירי".

געציל מעולם לא השלים עם מזלו. למרות מה שאמרו חז"ל "בתר עניא אזלא ענייתא" (אחרי העני הולכת העניות), הוא התאמץ ועשה ככל יכלתו כדי להגשים את חלומו ולהפוך לאדם עשיר. גם תפלות רבות נשא, כשהוא מבקש מהשם לזר את הבטחתו, לדאג לעני העיר כשיתעשר.

משמים שמעו את הבטחותיו, ואחרי עמל של שנים, נפתח בפניו השפע, מזלו התהפך לטובה והוא נתעשר מאד.

בתחלה זכר געציל את הבטחותיו הרבות והוא הרבה לפגור ממנונו לעניים.

אך ברבות השנים, הימים בהם היה דופק על הפתחים נדמו בפניו כחלום ערף, משהו מן העבר שנוקרים בו כשמעלעלים באלבומי התמונות, אך לא ביום-יום הגדוש בפגישות עסקיות וכיצא בזה.

סוף דבר, זחה עליו דעתו, הוא שכח כליל מהבטחותיו, שכח ממי כל העשיר הזה, וזנח לגמרי את עני העיר המשועים למעוותיו.

רבו משכבר הימים שראה את המצב, החליט להשפיע עליו. הוא שקל הרבה בדעתו, כיצד להעביר לו את המסר באופן שיקבל ויבין. סתם להזכיר אותו - ספק אם יעזר. געציל כבר אינו במעמד שנתן לומר לו משהו ויקבל בהכנעה, צריך לעשות זאת בחכמה.

לאחר מחשבות רבות, נגש הרב לביתו המפואר של געציל ובקש לשוחח עמו ביחידות. געציל קבל את הרב בכבוד וכיון אותו לפנת הישיבה המהדרת. אך הרב עשה את דרכו לעבר... החלון.

"געציל, הבט בחלון", קרא הרבי, "האם תוכל לומר לי מה אתה רואה?"

"אהמ... את העוברים ושבים ברחוב העיר, כמו בכל יום רגיל" - ענה געציל.

יוסף הצדיק, אינו שוכח את אחיו מרום מעמדו וגדל עשרו, והוא אומר להם, שלמרות מות אביהם יעקב - "אל תיראו! אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם".

כמו בגשמיית, כך גם ברוחניות. תלמיד שנחן משמים בכשרון ומבין את הנלמד בפתה, עליו להתבונן סביבו ולראות גם את החבר שמתקשה מעט ואינו מבין מספיק את המשנה והגמרא, לפנות אליו מתוך כבוד ובהירה ולהסביר לו, להעניק לו את העזרה הקטנה שהוא פה זקוק לה.

כך גדלים!

שירת החיים

פרק שירה ע"פ הספר 'פרק בשיר' למרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי זצוק"ל

פה. נחש אומר:

סומך ה' לכל הנפלים וזוקף לכל הכפופים (תהלים קמה)

הנחש הוא הארוך מכל בהמה ומכל חית השדה, זאת משום שהשיא את אדם ותנה לעבר על מצות הבוה, ואת החטא הזה כל באי העולם נדונו לתת עד היום הזה, כמעט חמשת אלפים ושמונה מאות שנים.

בעבור רעתו הגדולה של הנחש שהביא לקלוקל העולם, נתקלל שלף על גחונו ויאכל עפר כל מי חיו. מספר המדרש (ב"ר פ"ה, ה): "בשעה שאמר לו הקב"ה על גחונו תלך, ירדו מלאכי השרת וקצצו ידיו ורגליו וכיו". כך נפל הנחש מעמדו אל הארץ.

המשך מאחורה

משרד ראשי - טלפון: 02-3733111 | פקס: 073-2016528 | kinyanyosef@gmail.com

